

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové a ve věci

žalobce

J. S., narozen X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
se sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému

Ústav zdravotnických informací a statistiky ČR,
se sídlem Palackého nám. 4, 128 01 Nové Město

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení vedeném pod sp. zn. UZIS/046337/2020, o poskytnutí informace,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobou podanou ke zdejšímu soudu dne 22. 1. 2021 se žalobce domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného s tím, že žalovaný dosud nerozhodl o jeho žádosti o informace ze dne 26. 10. 2020. V žádosti žalobce po žalovaném požadoval následující informace: (1) jaké prognostické dokumenty vypracoval žalovaný ohledně vývoje covid-19 v ČR za celou dobu průběhu pandemie? Prosím poskytněte mi tyto prognózy; (2) máte k dispozici i jiné prognostické dokumenty predikující vývoj covid-19 v ČR, než jaké jste vypracovali? Poskytněte mi prosím i tyto dokumenty; (3) poskytoval žalovaný své prognózy ohledně vývoje covid-19 v ČR vládě, premiérovi či Ministerstvu zdravotnictví? Kdy a jaké prognózy byly vládě poskytnuty? Prosím o poskytnutí těchto prognóz.
2. Vzhledem k nečinnosti žalovaného přistoupil žalobce k podání návrhu na provedení opatření proti nečinnosti. Nadřízený správní orgán – Ministerstvo zdravotnictví (dále jen „nadřízený správní orgán“) vydal dne 7. 12. 2020 opatření proti nečinnosti, č. j. MZDR 54603/2020-2/PRO, kterým přikázal žalovanému rozhodnout o žádosti žalobce ve lhůtě 15 dnů od oznámení tohoto rozhodnutí.

II.

Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a replika žalobce

3. Žalobce v žalobě předně vysvětlil, že mu žalovaný v návaznosti na podanou žádost o informace rozhodnutím ze dne 10. 11. 2020, č. j. UZIS/046337/2020-1, poskytl odkaz na web, kde se podle žalovaného nacházely požadované informace. Žalobce výše uvedenou odpověď žalovaného považoval za nedostatečnou, neboť požadované informace na odkazované webové stránce nenalezl. Žalobce také namítal nezákonnost postupu žalovaného, neboť žádost o informace je možné vyřídit pouhým odkazem na zveřejněnou informaci podle § 6 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění rozhodném (dále jen „informační zákon“), nejpozději do sedmi dnů. V daném případě přitom žalovaný odkázal na zveřejněnou informaci po uplynutí sedmidenní propadlé lhůty. Žalobce proto podal stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace, kterou nadřízený správní orgán shledal důvodnou, a to s ohledem na uplynutí sedmidenní lhůty k vyřízení žádosti odkazem na zveřejněnou informaci, a přikázal žalovanému, aby ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení tohoto rozhodnutí vyřídil žádost žalobce. Žalobci poté nadřízený správní orgán sdělil, že toto rozhodnutí bylo žalovanému doručeno dne 29. 12. 2020, lhůta k vyřízení žádosti o informace tudíž marně uplynula dne 13. 1. 2021. Žalobce měl za to, že ke dni podání žaloby žalovaný požadovanou informaci neposkytl a dochází tak nadále ke zjevné nečinnosti. Dodal, že v odkazu na zveřejněnou informaci na webu (<https://koronavirus.mzcr.cz/prehled-dennich-reportu-a-analyz>), který poskytl žalovaný ve své odpovědi, rozhodně nebylo a nadále není možné nalézt požadované informace. Upozornil, že žaloba byla přípustná, neboť před podáním žaloby vyčerpал zákonem požadovaný právní prostředek ochrany, a to stížnost dle § 16a informačního zákona, a nadřízený orgán vydal příkaz k vyřízení žádosti, jenž dosud nebyla řádně vyřízena.
4. Závěrem žaloby vyjádřil žalobce nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a navrhl naprostou anonymizaci

rozhodnutí ve věci. Žalobce výslovně uvedl, že se nejedná o žalobní námitku, nýbrž pouze o upozornění pro Nejvyšší správní soud.

5. Žalobce navrhl soudu, aby žalovanému uložil povinnost vyřídit žalobcovu žádost o informaci do 15 dnů ode dne právní moci rozsudku.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 30. 3. 2021 odmítl žalobu pro nepřípustnost. Byl přesvědčen, že ve věci žádosti žalobce nebyl nečinný. Žalovaný měl také za to, že žalobce nevyčerpal prostředky na ochranu žadatele před nečinností správního orgánu, jak požaduje ustanovení § 79 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Žalovaný vysvětlil, že rozhodnutí nadřízeného správního orgánu bylo svou povahou rozhodnutím o stížnosti jakožto řádném oprávněm prostředku podle ustanovení § 16a) odst. 6 a násl. informačního zákona a nikoli opatřením proti nečinnosti podle ustanovení § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), žalobce proto měl využít prostředek ochrany proti nečinnosti podle § 80 odst. 3 správního řádu. Jelikož tak žalobce neučinil, nevyčerpal podle žalovaného všechny prostředky na ochranu žadatele před nečinností správního orgánu.
7. Žalovaný následně shrnul průběh řízení o žádosti o poskytnutí informace a uvedl, že bylo objektivně nemožné poskytnout žalobcem požadované informace prostřednictvím datové schránky, neboť žalobcem požadované informace zveřejněné na webu nadřízeného správního orgánu měly objem mnoha stovek MB a bylo nereálné rozdělit požadované informace do několika desítek datových zpráv, když maximální objem jedné datové zprávy byl 20 MB a některé soubory samy přesahovaly velikost 20 MB. Žalovaný konstatoval, že by tímto způsobem došlo nejen k přehlcení datové schránky žadatele, ale především by žalovaný žalobci řadu požadovaných informací nemohl vůbec poskytnout, svůj postup považoval za projev dobré a uživatelsky přístupné veřejné správy. Žalovaný uvedl, že nebylo možné požadované informace poskytnout prostřednictvím datové schránky také s ohledem na dřívější jednání žalobce, který ignoroval poskytnutí informace prostřednictvím datové schránky a namísto přijetí poskytnuté informace podal proti žalovanému první stížnost. Žalovaný uvedl, že žalobci následně poskytl informaci tak, že mu informace z odkazované webové stránky nadřízeného správního orgánu nahrál na CD a toto CD zaslal dne 13. 1. 2021 v příloze přímého poskytnutí informací na doručovací adresu žalobce uvedenou v jeho žádosti. Žalovaný zdůraznil, že za administrativní zátěž způsobenou přímým poskytnutím informace nepožadoval po žalobci žádný poplatek. Následně došlo v zákonné lhůtě ke zveřejnění přímo poskytnuté informace na internetových stránkách žalovaného <https://www.uzis.cz/index.php?pg=o-nas-prehled-poskytnutych-informaci> – poskytnutí informací č. 2020/36 - Dokumenty o prognózách vývoje epidemie – druhá odpověď, k dispozici volně ke stažení na následujícím odkazu: <https://www.uzis.cz/res/file/poskytnute-informace/20-36-inf106-1999-odpoved-2.pdf>.
8. Závěrem žalovaný upozornil na své zatížení související s meziročním zvýšením žádostí o informace podaných vůči žalovanému jako povinnému subjektu a na značné množství žádostí podaných samotným žalobcem a učinil závěr, že žalobce zneužívá své právo na informace za účelem neúměrného zatížení žalovaného a jak se zdá, nově i za účelem obohacení se na úkor veřejného rozpočtu. Žalovaný měl za to, že tomuto závěru nasvědčuje také skutečnost, že žalovaný dne 10. 3. 2021 (tedy po podání posuzované žaloby) oslovil žalobce výzvou k jednání, č. j. UZIS/009927/2021, podle níž ředitel žalovaného byl připraven žalobci požadovanou informaci (která je v dispozici žalobce od okamžiku

doručení prvního vyřízení žádosti o informace, byť po lhůtě) vysvětlit, případně poradit, kde přesně informaci hledat.

9. Žalobce v replice ze dne 4. 11. 2020 zásadně nesouhlasil s tím, že by žaloba nebyla přípustná a uvedl, že příkaz nadřízeného orgánu byl rozhodnutím o stížnosti ve smyslu § 16a informačního zákona, jenž supluje žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti ve smyslu § 80 správního řádu. Žalobce trval na tom, že žalovaný doposud nesplnil svou povinnost a ačkoliv ocenil, že žalovaný zveřejňuje na odkazované webové stránce některé informace, zopakoval, že na této webové stránce se nevyskytují informace, o které žádal. Žalobce odmítl jako zjevně účelové a ničím nepodložené tvrzení žalovaného, že mu informace zaslal poštou, protože poskytnuté informace nebylo možné poslat do datové schránky kvůli jejich velikosti. Žalobce měl za to, že požadoval několik textových dokumentů pravděpodobně ve formátu PDF a vážně pochyboval o tom, že by tyto soubory byly tak velké, že by je nebylo možné zaslat datovou schránkou. Vysvětlil, že standardní velikost úředních dokumentů ve formátu PDF je okolo 1 až 3 MB a pokud je dokument větší, není problém jej komprimovat, tedy zmenšit jeho datovou velikost. Zpochybnil, že zrovna žalovaný má tak obrovské textové dokumenty, že je nelze poslat datovou schránkou. Žalobce tak nadále shledával nečinnost žalovaného.
10. Žalovaný ve vyjádření ze dne 8. 3. 2023 na výzvu soudu sdělil, že jeho názoru došlo k doručení požadovaných informací fikcí, jelikož zásilka zaslaná žalobci do vlastních rukou byla po uplynutí úložní doby vrácena. Setrval na tvrzení, že doručení do datové schránky nebylo pro velikost souborů možné.

III.

Ústní jednání

11. Na ústní jednání ve věci, které se u zdejšího soudu konalo dne 17. 5. 2023, se žalobce ani právní zástupce žalobce bez omluvy nedostavili a jelikož nepožádali o odročení jednání, ústní jednání proběhlo v jejich nepřítomnosti. Žalovaný na jednání setrval na svém procesním stanovisku ve věci a odkázal na vyjádření k žalobě. Zdůraznil, že žalobci byly jím požadované informace poskytnuty, neboť mu byly zaslány formou doporučené poštovní zásilky, jelikož se jednalo dokumenty, které obsahovaly celkem 432 MB a jejich zaslání datovými schránkami by tak bylo pro žalovaného spojeno zejména s nepřiměřenými časovými a personálními obtížemi. Taktéž připomněl, že se snažil s žalobcem ve věci komunikovat a nabízel mu možnost osobní pomoci a konzultace atp., na což žalobce nereagoval.
12. Soud na ústním jednání neprovedl žalobcem navržené důkazy listinami, které jsou součástí spisového materiálu, neboť z něj při přezkumu zákonnosti rozhodnutí žalovaného vychází a správním spisem se dokazování zásadně neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 8/2008 - 117 ze dne 29. 1. 2009, č. 2383/2011 Sb. NSS). Soud neprovedl ani žalovaným na ústním jednání navržený důkaz svědeckými výpověďmi (poté změněný na účastnický výslech) zaměstnanců žalovaného, jimiž prokazoval své tvrzení o provedené anonymizaci dat v souboru poskytovaných informací a jejich nadměrnému obsahu. Soud k výsledkům pro nadbytečnost nepřistoupil, jelikož si sám dotazem na IT oddělení Městského soudu v Praze tuto informaci ověřil (viz úřední záznam na straně 72 soudního spisu) a ostatně ani žalobce neučinil toto tvrzení sporné.

IV.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

Posouzení žaloby

13. Městský soud v Praze přezkoumal žalobu dle § 81 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a vycházel přitom ze skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
14. Žaloba není důvodná.
15. Při posouzení věci vyšel soud z následující právní úpravy:
16. Podle § 79 odst. 1 věta první s. ř. s. *ten, kdo bezvýsledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení.*
17. Podle § 81 odst. 2 s. ř. s. *je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon.*
18. Nadřízený správní orgán v posuzované věci dospěl k závěru, že žalovaný byl nečinný a vyhověl tak žádosti žalobce o uplatnění opatření proti nečinnosti (stížnosti, viz následující bod tohoto rozsudku), a to z toho důvodu, že chtěl-li žalovaný vyřídit podanou žádost o informace odkazem na již zveřejněné informace, musel tak učinit ve lhůtě 7 dní. Po uplynutí této lhůty takový postup nepostačoval a žalovaný musel na žádost o informace odpovědět přímo. Vzhledem k rozhodnutí nadřízeného správního orgánu o nečinnosti, je presumována nečinnost žalovaného a správní soud již není oprávněn tento závěr přehodnocovat (rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2012, sp. zn. 2 Ans 14/2012 [2785/2013 Sb. NSS]). Soud se proto nebude zabývat tvrzeními žalobce a žalovaného, kterými podporovali své argumenty ohledně oprávněnosti či dohledatelnosti zveřejnění požadovaných informací na odkazované webové stránce nadřízeného správního orgánu (<https://koronavirus.mzcr.cz/prehled-dennich-reportu-a-analyz>).
19. Soud se dále zabýval otázkou přípustnosti dané žaloby na ochranu proti nečinnosti. Podmínkou aktivní procesní legitimace je zde skutečnost, že žalobce bezvýsledně vyčerpá prostředky k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu. Dle právní doktríny k bezvýslednému vyčerpání prostředků k ochraně před nečinností dojde mimo jiné, pokud nadřízený správní orgán sice koná ve smyslu § 80 odst. 4 písm. a), c), d) s. ř. s., avšak podřízený nečinný správní orgán dále setrvává v nečinnosti a nerespektuje nadřízeným správním orgánem stanovené lhůty. Pokud žalovaný namítal, že rozhodnutí nadřízeného správního orgánu bylo svou povahou rozhodnutím o stížnosti jakožto řádném oprávněném prostředku podle ustanovení § 16a odst. 6 a násl. informačního zákona a nikoli opatřením proti nečinnosti podle ustanovení § 80 správního řádu a není proti němu přípustná žaloba, pak na tomto místě soud zdůrazňuje závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ohledně povahy rozhodnutí o žádosti o poskytnutí informace dle § 16a informačního zákona a o bezvýsledném vyčerpání prostředků ochrany v případě nečinnostních žalob. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017 - 40, uvedl, že: „[j]ednotlivec se tak stížností dle § 16a odst. 1 písm. b) či c) informačního zákona může domáhat vyřízení celého obsahu žádosti o informace. Bezvýsledným vyčerpáním prostředků ochrany proti nečinnosti (nedojde k rozhodnutí ve věci samé – odmítnutí či odložení žádosti, případně její části, či poskytnutí informace – tedy vyřízení celého obsahu žádosti) budou splněny podmínky pro podání žaloby dle § 79 s. ř. s. Žalobce se v řízení před soudem může domáhat vydání

rozhodnutí ve věci (obdobně jako v řízení před správním orgánem). Shledá-li soud žalobu důvodnou, nařídí povinnému subjektu, aby o žádosti rozhodl. Řízení před soudem bude probíhat v přednostním režimu dle § 56 odst. 3 s. ř. s. Vůči případnému negativnímu rozhodnutí o žádosti (rozhodnutí o odmítnutí žádosti) lze následně brojit odvoláním dle § 16 informačního zákona a následně i žalobou dle § 65 s. ř. s. Soud pak může v navazujícím řízení využít § 16 odst. 4 informačního zákona a přikázat informaci poskytnout (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 7 As 192/2017 - 35, ve věci procesního ping-pongu)“. Soud s ohledem na uvedené nemůže dát žalovanému za pravdu v tom, že by žalobce nevyčerpal všechny prostředky k jeho ochraně proti nečinnosti žalovaného, naopak z usnesení rozšířeného senátu vyplývá, že Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stížnost podle § 16a odst. 1 písm. b) či c) informačního zákona je třeba považovat za prostředek, který procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s.

20. Soud proto konstatuje, že žalobce před podáním žaloby vyčerpal všechny prostředky, které mu procesní předpisy stanoví k ochraně proti nečinnosti správního orgánu, když podal proti postupu žalovaného jakožto povinného orgánu dne 12. 11. 2020 stížnost na nečinnost podle § 16a odst. 1 písm. b) informačního zákona, o které rozhodlo Ministerstvo zdravotnictví jakožto nadřízený správní orgán tak, že ve věci shledalo nečinnost žalovaného. Žaloba je tudíž přípustná.
21. Jádrem sporu v dané věci bylo právní posouzení, zdali žalovaný poskytl žalobci informace požadované v žádosti tak, jak mu stanovil nadřízený správní orgán. Soud ze správního spisu zjistil, že Ministerstvo zdravotnictví jakožto nadřízený správní orgán rozhodnutím ze dne 7. 12. 2020, č. j. MZDR 54603/2020-2/PRO, žalobci sdělilo, že je jeho stížnost na nečinnost žalovaného důvodná a přikázalo žalovanému, aby ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení tohoto rozhodnutí vyřídil žádost žalobce. Rozhodnutí bylo žalovanému doručeno dne 29. 12. 2020. Žalovaný přípisem ze dne 12. 1. 2021, č. j. UZIS/047123/2020-1, poskytl žalovanému informaci na základě jeho žádosti, a to v elektronické podobě, zachycené na hmotném nosiči přiložené v příloze tohoto přípisu. Přípis spolu s přiloženým CD bylo žalobci odesláno dne 13. 1. 2021 na adresu uvedenou žalobcem v žádosti o poskytnutí informací doporučeně do vlastních rukou adresáta (viz. poštovní podací arch, nevyzvednutá obálka včetně CD). Soud ze spisu zjistil, že obálka byla vrácena žalovanému s označením nevyzvednuto. Žalovaný vydal dne 10. 3. 2021 výzvu k osobnímu jednání č. j. UZIS/009927/2021, ve které žalobce informoval o vyřízení jeho žádosti s tím, že byly požadované informace sepsány a ve stanovené lhůtě odeslány ve formě CD na adresu žalobce, poskytnutí informací bylo také zveřejněno na webu žalovaného. Žalovaný ve výzvě zároveň informoval žalobce o tom, že s ohledem na uvedené považuje za neoprávněnou žalobcem podanou žalobu na ochranu proti nečinnosti a v zájmu dobré správy a víry vyzval žalobce, aby si domluvil schůzku s ředitelem žalovaného za účelem vysvětlení poskytnutých informací. Žalobce na výzvu k osobnímu jednání reagoval zprávou ze dne 19. 3. 2021, ve které informoval žalovaného, že na svou adresu (tj. datovou schránku) neobdržel žádnou informaci a upozornil, že trvá na komunikaci prostřednictvím datové schránky, nikoli pošty.
22. Soud se tedy zaměřil toliko na zbývající spornou část žádosti, tj. na poskytnutí požadovaných informací prostřednictvím pošty. Ve věci není sporu o tom, že lhůta k vyřízení žádosti o informace marně uplynula dne 13. 1. 2021, přičemž žalovaný žalobci požadované informace odeslal prostřednictvím pošty dne 13. 1. 2021 na adresu uvedenou žalobcem v žádosti o poskytnutí informací, informace tedy byly poskytnuty v zákonem

stanovené lhůtě, neboť byly poslední den lhůty v písemné podobě předány k doručení poskytovateli poštovních služeb. Sporným zůstává způsob doručení požadovaných informací, tj. zda žalovaný poskytl žalobci požadované informace řádně, když mu zaslal zásilka do vlastních rukou prostřednictvím poštovního doručovatele namísto zaslání informací prostřednictvím datové schránky.

23. Při posouzení soud vyšel z ustanovení § 4a odst. 1 informačního zákona v rozhodném znění, podle kterého: „*[j]e-li informace poskytována na základě žádosti, poskytuje se za podmínky, které jsou objektivní, přiměřené, nediskriminační, nevýhradní a neomezují způsob ani účel následného využití poskytovaných informací (dále jen „standardní podmínky užití“) a ve formátech a jazycích podle obsahu žádosti o poskytnutí informace, včetně k ní se vztahujících metadat, pokud tento zákon nestanoví jinak. Povinný subjekt není povinen měnit formát nebo jazyk informace ani vytvářet k informaci metadata, pokud by taková změna nebo vytvoření metadat byly pro povinný subjekt nepřiměřenou zátěží; v tomto případě vyhoví povinný subjekt žádosti tím, že poskytne informaci ve formátu nebo jazyce, ve kterých byla vytvořena. Pokud je požadovaná informace součástí většího celku a její vynětí by bylo pro povinný subjekt nepřiměřenou zátěží, poskytne povinný subjekt takový celek v souladu s tímto zákonem. Pokud je to možné s přihlédnutím k povaze podané žádosti a způsobu záznamu požadované informace, poskytne povinný subjekt informaci v elektronické podobě.*“
24. Podle ustanovení § 4a odst. 2 informačního zákona v rozhodném znění poté platí, že: „*[j]e-li informace poskytována na základě žádosti, poskytuje se způsobem podle obsahu žádosti, zejména*
- a) sdělením informace v elektronické nebo listinné podobě,*
 - b) poskytnutím kopie dokumentu obsahujícího požadovanou informaci,*
 - c) poskytnutím datového souboru obsahujícího požadovanou informaci,*
 - d) nahlédnutím do dokumentu obsahujícího požadovanou informaci,*
 - e) sdílením dat prostřednictvím rozhraní pro programování aplikací, nebo*
 - f) umožněním dálkového přístupu k informaci, která se v průběhu času mění, obnovuje, doplňuje nebo opakovaně vytváří, nebo jejím pravidelným předáváním jiným způsobem.*“

25. Podle ustanovení § 4a odst. 3 informačního zákona v rozhodném znění poté platí, že: „*[p]okud způsob poskytnutí informace podle odstavce 2 není možný nebo by pro povinný subjekt představoval nepřiměřenou zátěž, vyhoví povinný subjekt žádosti tím, že poskytne informaci jiným způsobem umožňujícím její účinné využití žadatelem.*“

26. Soud předesílá, že si je vědom skutečnosti, že právní úprava doručování ve správním řízení je konstruována na prioritě doručování na adresu zvolenou účastníkem řízení a řádné doručování představuje jednu ze základních záruk reálné možnosti ochrany jejich práv, nicméně volba doručovací adresy v elektronické podobě nemůže představovat jediný přípustný prostředek doručení určité písemnosti účastníkům řízení, zvláště pokud je dána objektivní technická překážka, která není jednorázová či snadno odstranitelná (srov. s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 8 As 55/2015 - 26). Také v rozsudku ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 As 90/2010-95, Nejvyšší správní soud konstatoval, že při výkladu institutu doručování je třeba postupovat s: „*maximální mírou racionality*“ a nepřehlížet skutečnost, že „*svojí podstatou se jedná o komunikační prostředek, kdy doručení slouží k seznámení účastníků konkrétního řízení s určitými úkony, provedenými orgány veřejné moci. Jestliže tedy na straně jedné je nutno trvat na tom, aby bylo řádně doručováno, neboť v opačném*

případě účastníci řízení mohou být výrazně dotčeni na svých právech (včetně přístupu k soudu), na straně druhé nelze přijmout formalistický přístup těchto účastníků“. V nyní projednávané věci žalovaný uvedl, že žalobcem požadované informace měly objem mnoha stovek MB a bylo nerealné rozdělit požadované informace do několika desítek datových zpráv, když maximální objem jedné datové zprávy byl 20 MB a některé soubory samy přesahovaly velikost 20 MB. Žalovaný proto žalobci poskytl požadované informace tak, že mu je nahrál na CD a toto CD zaslal dne 13. 1. 2021 v příloze přímého poskytnutí informací na doručovací adresu žalobce uvedenou v jeho žádosti. Soud se s touto úvahou žalovaného ztotožňuje a shledává jeho závěry za logické a v souladu s uvedenou judikaturou Nejvyššího správního soudu.

27. Soud z datového nosiče – CD, na nějž žalovaný nahrál žalobcem požadované informace, a který je součástí žalovaným předloženého správního spisu, ověřil, že je na něm nahrán soubor o velikosti 432 MB, v němž je nahráno 64 souborů ve formátu PDF, přičemž jeden z nich přesahoval velikost 20 MB. Soud z jednotlivých dokumentů zjistil, že ty obsahují informace, jež odpovídaly požadavkům obsaženým v žádosti žalobce, obsahují přehled datových reportů, podkladových materiálů a analýz pro hodnocení epidemie covid-19 v ČR za celou dobu průběhu pandemie. Soud si z odboru informatiky soudu ověřil, že prostřednictvím datové schránky je možné odeslat přílohu maximálně o velikosti 15 MB, dává proto žalovanému za pravdu v tom, že požadované informace ve formátu byly tak velké, že nebylo možné zaslat je datovou schránkou, aniž by žalovaný musel rozdělovat požadované informace do několika desítek datových zpráv. Dle soudu by tento postup vedl k nepřiměřenému zatížení žalovaného a jako takové by to představovalo technickou překážku, která nebyla jednorázově či snadno odstranitelná.
28. Soud shrnuje, že pokud jde o doručení žalobcem požadovaných informací prostřednictvím poštovního doručovatele, považoval soud za podstatné, že žalovaný přistoupil k doručení prostřednictvím držitele poštovní licence poté, co shledal doručení prostřednictvím elektronické podoby za nepřiměřeně zatěžující a zvolil proto jinou vhodnou alternativu pro poskytnutí informací, a to právě jejich doručením na datovém nosiči na adresu uvedenou žalobcem v žádosti o poskytnutí informací. Tento postup lze akceptovat s poukazem na ustanovení § 4a odst. 3 informačního zákona, který uvádí, že *„pokud způsob poskytnutí informace podle odstavce 2 není možný nebo by pro povinný subjekt představoval nepřiměřenou zátěž, vyhoví povinný subjekt žádosti tím, že poskytne informaci jiným způsobem umožňujícím její účinné využití žadatelem.“* Podle soudu k doručení zásilky došlo fikcí, tj. desátým dnem ode dne, kdy byla zásilka připravena k vyzvednutí.
29. Soud je tudíž přesvědčen, že v dané věci došlo ze strany žalovaného k řádnému poskytnutí požadovaných informací žalobcem, neboť tyto obsahově odpovídaly požadavkům obsaženým v žádosti žalobce; nad to žalobce v žalobě vůči nim neuplatnil žádné konkrétní výtky.
30. Nad to má soud za to, že pokud by žalobce zrovna neměl v době zaslání zásilky žalovaným možnost si tuto vyzvednout, zajisté se mohl obrátit na žalovaného a požadovat její opětovné zaslání či si domluvit jiný vhodný způsob jejího předání, příp. i podání vysvětlení, nic z toho však žalobce neučinil. Přestože mu tato pomoc byla ze strany žalovaného nabídnuta výzvou ze dne 10. 3. 2021, po podání žaloby, mohl ji žalobce využít a odvrátit tak soudní spor.
31. Soud na závěr podotýká, že se nezabýval žalobcovými námitkami směřujícími proti zveřejňování osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce na webu Nejvyššího

správního soudu, jelikož v žalobě výslovně uvedl, že se nejedná o žalobní námitku, nýbrž pouze o upozornění adresované Nejvyššímu správnímu soudu.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

32. Lze tak uzavřít, že soud nedůvodnou žalobu podle § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
33. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozsudku je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. května 2023

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem provedla: S. K.